

⁵Eljön majd az idő - így szól az ÚR -, amikor igaz sarjait támasztok Dávidnak, olyan királyt, aki bölcsen uralkodik, jog és igazság szerint jár el az országban. ⁶Az ő idejében szabad lesz Júda, Izráel is biztonságban él, és így fogják nevezni: Az ÚR a mi igazságunk! ⁷Eljön majd az idő - így szól az ÚR -, amikor nem azt mondják többé, hogy él az ÚR, aki fölhozta Izráel fiait Egyiptom földjéről, ⁸hanem azt, hogy él az ÚR, aki fölhozta, hazahozta Izráel házának utódait észak földjéről és mindazokból az országokból, amelyekbe szétszórta őket; és a maguk földjén fognak lakni.

Kedves Testvéreim!

Edzésről tartottunk hazafelé, amikor egyszer csak kialudtak az utcán a fények. A házakból sem szűrődött ki semmi, az eső esett, a felhős égen még egy csillag sem világított. Áramszünet. Sötét lett, nagyon sötét. És ebben a sötétben csak a bicajunk lámpája világította be az éppen előttünk lévő rövid útszakaszt. Lassan haladtunk, és már az utcánkban voltunk, amikor észrevettünk egy kis pislákoló fényt nagyjából ott ahol a házuk lehetett. Szüleink egy gyertyát gyújtottak, azt tették ki a kerítésre, hogy lássuk a hazafelé vezető utat. Egy kis fény a teljesen sötét városban, ami jelezte merre kell mennünk, hová is tartunk.

Advent első vasárnapján nem csak azért jut eszembe ez az eset, mert valamikor ilyenkor történt, hanem mert az adventi koszorún meggyújtott első gyertya azt gondolom ilyen útmutató fényforrás lehet a mai sötét világban. Egy csöppnyi reménység, ami hazavezet.

Tegnap az adventi koszorú készítésekor beszéltem ennek az összetett szimbólumnak a jelentéséről. Az örök életre emlékeztető örökzöld koszorú, vagy korona Pál apostol sorait juttatja eszünkbe: *végezetre eltétem nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon; de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését.*

A lila szín a bűnbánatra, a böjtre utal, ahogy ilyenkor adventben, kis böjt időszakában az oltárterítő színe is a lila.

A gyertya az oltáron is Jézus szimbóluma, a viasz az önmagát értünk adó, emberi testét, a fény az isteni természetét jelképezi, és egyben utal Jézus szavaira: *Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.*

Így a koszorún vasárnapról vasárnapra egyre több felgyulladó fény jelzi, a világ világossága Jézus eljött ebbe a világba, ahogy János beszél róla a sötétség világába, hogy megvilágosítson minden embert. Az egyre több fény azt jelenti, hogy neki növekednie kell, nekünk pedig kisebbé lennünk, ahogyan azt keresztelő János is mondta. Engedjük, hogy ez a fény növekedhessen, mert az élet égető kérdéseire, a mi személyes kérdéseinkre ennél a fénynél láthatjuk meg a helyes választ, és azt a helyes utat, amely nem a szakadék felé, hanem hazavezet.

A zsidó nép többször megtapasztalta Isten vezetését történelme során. Az Egyiptomból való szabadulás, egyben a néppé formálódást és a közös elhatározást is jelentette: Ő a mi Istenünk, és mi vagyunk az Ő népe. Isten a Sínai hegy lábánál azt mondta: *Ti láttátok, mit cselekedtem Egyiptommal, hogyan hordoztalak benneteket sasszárnyakon, és hogyan hoztalak ide benneteket. Most azért, ha engedelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok szövetségemet, akkor ti lesztek az én tulajdonom valamennyi nép közül... Az egész nép egy akarattal felelte: Megtesszük mindazt, amit az ÚR mondott.*

Az elhatározások nagyon szép dolgok, a baj csak akkor kezdődik, amikor nem sikerül őket teljesíteni.

Dani valamiért imádja hűgának a haját húzkodni, amit Hanga egy darabig tűr ugyan, de miután fájdalmas a dolog egy idő után sírni kezd. Már számtalanszor szoltunk Daninak: ne csináld... de ő nem bírja megállni. A „legjobb” amikor büntetést is kap, mondjuk oda kell adnia egy játékát... hosszas alkudozás után, nem ússza meg és odaadja, majd a következő percben ismét Hanga haja után nyúl.

A zsidó népet Isten többször is megbüntette, amiért nem hallgatott rá, de ezeket a büntetéseket gyorsan elfejeltette, és ismét elkövette ugyanazokat a hibákat. Az Ószövetség gyakorlatilag végig erről szól. Isten mond valamit, nem hallgatnak rá, büntetés jön, könyörögnek szabadulásért, Isten megszabadítja őket, egy darabig figyelnek rá, de, aztán kezdődik az egész előről.

És miután tudják azt, hogy egyedül nem megy, hogy kell valaki, aki tényleg Istenre figyel, és segít a népnek, aki ott áll a nap 24 órájában mellette, és mindig vigyáz, ha elesnének, vagy ha elesnek, akkor segít felállni, és közbenjár a népért, ezért folyamatosan egy vezető után áhítoznak. A pusztában ugye ott volt Mózes, akinek sokszor már terhes volt a nép huzavonája Istennel. Ha egyszer valaki összeszámolná, hogy hányszor kellett Mózesnek hegyet másznia a nép miatt, akkor szerintem a legtöbb hegymászó megirigyelné őt. Mózes jó vezető volt, de nem volt tökéletes, ő sem mehetett be az ígért földjére. Aztán még volt egy Józsué és egy Dávid, esetleg közben néhány bírá Sámuelel az élen, de ezek a vezetők, királyok nem mindig tudták kordában tartani a népet.

Kellett valaki, valaki, aki ezeknél tökéletesebb, akiről a próféták, és mai igénkben Jeremiás is azt mondták: ⁵*Eljön majd az idő - így szól az ÚR -, amikor igaz sarjat támasztok Dávidnak, olyan királyt, aki bölcsen uralkodik, jog és igazság szerint jár el az országban.* ⁶*Az ő idejében szabad lesz Júda, Izráel is biztonságban él, és így fogják nevezni: Az ÚR a mi igazságunk!* ⁷*Eljön majd az idő - így szól az ÚR -, amikor nem azt mondják többé, hogy él az ÚR, aki fölhozta Izráel fiait Egyiptom földjéről,* ⁸*hanem azt, hogy él az ÚR, aki fölhozta, hazahozta Izráel házának utódait észak földjéről és mindazokból az országokból, amelyekbe szétszórta őket; és a maguk földjén fognak lakni.*

Abban az időben járunk, amikor a zsidó nép nagy része a Babilóni birodalom fogságában, idegen földön lakik, és várja a szabadulást, várja ezt a szabadító királyt, akiről Jeremiás is beszél. Gondoljunk csak bele: a zsidó nép egy kis nép volt, az óriási birodalmakhoz Egyiptomhoz, Asszíriához, Babilonhoz képest jelentéktelen, több király bukott bele abba, hogy többet gondolt magáról, és mondjuk megtagadta az adófizetést ezeknek a hatalmaknak. Mégis bíztak abban, hogy jön majd a szabadító, aki legyőzi ezeket a nagyhatalmakat, aki békét teremt, akinek idejében szabad lesz az ország.

Az oltár előtt igében Jézus jeruzsálemi bevonulásáról olvastunk. Nem tévedés advent első vasárnapjának ősidők óta ez az evangéliuma. Miért? Azért mert a próféták által megjövendölt király, a szabadító megérkezéséről szól. Adven – ad venus Domini, az Úr eljövele ezt jelenti a latin kifejezés szemben a sokak által gondolt „várakozással”. Jézus személyében eljött ez a király, és a tömeg az ő jeruzsálemi bevonulásakor felismeri őt, legalább is abban reménykedik, hogy ő lesz az, aki megváltja Izraelt. Ahogyan az emmausi tanítványok később mondják: *Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izraelt.* E miatt a reménység miatt kiálltja a tömeg: *Hozsánna a Dávid fiának, áldott aki jön az Úr nevében, Hozsánna a magasságban.* A hozsánna azt jelenti: óh, segíts, óh ments meg! A szabadítótól – Jézustól kéri ezt. Jézus neve egyébként éppen ezt jelenti Szabadító.

Ő az, aki bölcsen uralkodik, jog és igazság szerint jár el az országban.

Nem egészen úgy, ahogyan elképzelték, nem egy politikai messiás, nem egy győztes hadvezér személyében jelenik meg, hanem szelíden és számarháton ülve...

Isten így szeretne vezetni, terelgetni, nem erőszakosan, hanem szelíden, egy pislákoló gyertyaláng formájában, egy keresztre feszített gyötrődő ember személyében, de egy feltámadt Úr világító lángjában.

A zsidó nép történelmén keresztül mi is sokat tanulhatunk, és elég csak körülnézni világunkban, elég csak elolvasni a híreket, bekapcsolni a tévét, és azt látjuk, azt halljuk, hogy „erőszak és elnyomás uralkodik”. A sötétség világát éljük még mindig, semmi nem változott Jeremiás kora óta, csak egy dolog, de ez a dolog viszont lényeges: Jézus Krisztus eljött ebbe a világba, és utat mutat mindazok számára, akik észreveszik őt, akik nem dugják homokba a fejüket, akik nem a saját érdekeik, saját kényelmük felé haladnak, hanem tudják, hogy az a kis fény hová is vezeti őket.

Ennek a világnak nem békességre van szüksége. Nem a háborúktól való megszabadulásra, nem arra, hogy legyen egy hadvezér, aki majd megmondja, hogy mit lehet és mit nem. A világ hatalmai semmit sem változtak. Egymással küzdenek mert minél nagyobb hatalomra vágynak. A világ békessége nem tárgyalássorozatoktól, uniós csúcstól, nagyhatalmi párbeszédetől, pláne nem bombázásoktól jön el. Mert a világ békessége már eljött, de ahogy János írja: *Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba.* ¹⁰*A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt: ¹¹saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt.*

Eljött és azóta is jelen van, a király uralkodik. A király megszabadította azokat, akik hisznek benne, akik Hozsánát kiáltanak felé, akik az ő irgalmában reménykednek.

Neki kellene növekednie ebben a világban. A tőle jövő fénynek kellene erősödni. És ez rajtunk múlik, azokon, akik tudják már az utat, akik ismerik a fény forrását, hogy hová vezet, és másokat is igyekeznek e felé a fény felé terelgetni. Az adventi időszak a legjobb mód arra, hogy elmondjuk a környezetünknek, akár egy adventi koszorút ajándékozva számukra: Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas. Ő az, akit ha engedsz uralkodni az életeden, akkor nem egy zsarnok háborújába csöppensz, hanem igazi békesség költözik a szívedbe, nem csak néhány ünnepi napra, nem csupán a szeretet ünnepén, hanem minden nap, minden percében.

A múlt héten gyertyák fényénél emlékeztünk, emlékeztünk elhunyt szeretteinkre, és emlékeztettük magunkat a feltámadás reménységére. A mai napon egy másik fajta gyertya gyullad meg, amelyben nem az emlékezés, hanem az előretétekintés lángját, az utat mutató fényt láthatjuk meg. Csendesedjünk el ez előtt a láng előtt, és tudatosítsuk: Él az Úr. Él az Úr, aki kimentett bennünket a bűnnek, az ördögnek, a világnak és saját testünknek hatalmából. Él az Úr, és vezeti az ő népét.